

БРАНКО Д. ЗРНИЋ

ШАПАТ ДУШЕ

Издавач
Књижевно друштво Раковица

За издавача
Никола Рајаковић

Уредник
Немања Петровић

Рецензент
Слободан Б. Ђуровић

Лектор
Ана Правиловић, проф.

Прелом и штампа
Биг штампа, Београд

Тираж
1500 примерака

ISBN 978-86-919849-3-9

Београд 2017.

Бранко Д. Зрнић

ШАПАТ ДУШЕ

Епско-лирска поезија

Београд 2017.

*Хришћански, динарски етос,
одржан кроз генерације,
преточен је овде, као изворска
вода, у кристално чист
српски језик.*

Ана Правиловић, проф.

ПРЕДГОВОР

БРАНКО ЗРНИЋ

„ШАПАТ ДУШЕ“ У БЕЗДУХОВЉУ

Пишући о песнику Бранку Зрнићу, уважени академик Владимир Јанковић нашег је песника назвао *‘народним песником’*, који нас својом лириком *‘засипа љубављу, патриотизмом и једноставношћу’*¹ што је без сумње тачно, као и констатација да се његова поезија може казивати *‘уз пратњу народних тужбалица, нарикача, поскочица, гусли, хармонике, виолине, хорова, али и уз шум ветрова, када смо загледани у ток реке живота’*. Али, то ниуколико не умањује значај нашег песника – (па, и псалмопевац Давид је своје величанствене псалме Творцу вазносио уз звуке харфе, а каткад и фруле, флауте, трубе и рога). Даље, академик Јанковић примећује да је песник Зрнић *‘очајан због Голготе кроз коју Срби пролазе, па се обраћа браћи Русима, помиње Косово и проклиње Немце, али се ипак враћа на немирне обале Дрине или лута прапостојбином Ликом, да би сневао на пустарама родног Бана-*

¹ Курзив је додао рецензент

та'. Наравно, и то је тачно – (тако се римски песник Овидије, прогнан на Црноморје, у Томи, вазда враћао 'Вечном граду' – Риму. То је усуд, (но, можебити, и вечни благослов, којим небеса овенчавају истинске песнице да, (понесени вихором надахнућа), пророкују, остављајући печат у времену. Као и велики народни пјесник Радован Бећиревић, (а, по митрополиту Амфилохију достојни настављач- лучоноша епског певања Вишњића и Подруговића), и наш песник посвећује уводну песму „Божји рају“ великом светитељу Василију Отрошком. Бећиревић је у знаменитој песми: казао

*Јер његове свете мошти,
Бог сачува и овошти,
Да су свете, да не труну,
Да се њима људи куну.*

А наш песник каже:

*Под Острогом тајне су скривене,
Божја сила свог свеца обдари;
Светионик дарова му оvdје
Да над Србством ту будно стражари.*

Тè, песму кончава стиховима за памћење:

*Сваки човек мора себи наћи
Пут до мира и духовна хљеба.*

Сетимо се Христових речи, упућених апостолима:

И ако буде кућа достојна, доћи ће мир ваш на њу; а ако ли не буде достојна, мир ће се ваш к вама вратити.

Отуда и код песника Зрнића, скоро вапијућа тежња да се човек уподобљује, и пронађе своје место у свету.

То исто обзнањује и Куран: „Сви уђимо у мир“. У другој песми наш песник Скадар на Бојани назива ‘Србском Тројом’. У њој каже:

*Срби Скадар напустише,
Оставише све туђину,
Силници им пресудише
И отеше постојбину.*

*Не дају им да се диче
Тројом која ту је била
Оставишина прадедова
Није се заборавила.*

(Овде се песник Зрнић ослања на тврдњу Милована Јаћимовића да је Троја – заправо - наш град Скадар, који је (том смелом

констатацијом, што није сасвим неоснова-
на), уздрмао мишљење немачког археолога
Шлимана који Троју беше изместио на тери-
торију Турске.

Збирку песама „Шапат душе“ чине три
циклуса „Патриотске песме“, „Љубавне пес-
ме“ и „Песме о животу“. За нашег песника,
и љубавни, и родољубиви и животни стихо-
твори уздигнути су на пиједестал побожног
– (уметник ни на тренутак не сумња у своја
уверења, нити се иком додворава. Он свим
снагама – и телесним и духовним, стоји сам,
неустрашив, инокосан, пишући своје за-
вештање. Непомирљив у својим ставовима
и уверењима, Зрнић витешки храбро баца
рукавицу у лице светских моћника, који су
се дрзнули ударити на малу Србију огромна
срца: Исту ону Србију, што је хлебом и сољу
дочекивала и душмане своје. (Ваља се сети-
ти последње проповеди немачког свештени-
ка, који је признао да је његов народ одго-
воран за смрт небројених Срба у рату; да се
(знајући за српску изреку: „Ко се не освети
- тај се не посвети,“) бојао одмазде када су
наши војници, и официри били ослобођени.
А, о томе шта се, напротив, десило, – Фри-
дрих Грисендорф сведочи:

„Кад су пукле заробљеничке жице, и када се 5.000 живих српских костура нашло слободно у нашој средини, ти костури су миловали нашу децу поклањајући им бомбоне, мирно разговарали са нама. Срби су дакле миловали децу оних који су њихову Отаџбину у црно завили. Тек сада разумемо зашто је наш велики песник Гете учио српски језик. Сада тек схватамо зашто Бизмаркова последња реч на самртној постељи беше – Србија!

Та победа је већа и узвишенија од сваке материјалне победе! Такву победу, чини ми се, могли су извојевати само Срби, однеговани на њиховом Светосавском духу и јуначким песмама, које је наш Гете толико волео. Ова победа ће вековима живети у душама Немаца. Тој победи, и Србима који су је однели, желео сам да посветим своју последњу проповед“.

Песник Бранко Зрнић, *‘бунтовник с разлогом’*, мачем истине крчи белосветску шуму дволичја, лажи и неразумља; Оних, који у свом слепилу руше духовније од себе, правдајући те „мисије“ разлозима у које ни сами ти починиоци злочина над човечношћу и правдом, не верују. И, мада у његовој поетици нема изразитих узлета, нема ни осетних падова. Јер наш је песник дете хар-

моније: тежња да се све искаже течним, разумљивим идиомом, за узврат не дозвољава машти да се распојаса. У својим патриотским песмама, Зрнић се дотиче 'вековите српске божур-ране' – Косова.

Отуда је разумљив следећи крик песника и човека:

*Остаје нам да чувамо
Једно време што се памти
И уз помоћ драгог Бога
Да ту Србе опет врати.*

...

У песми „Усправи се“, песник позива народ српски да врати достојанство и усправи се на ноге, и тако посвети светиње којима се дичи. И, (мада у песми „Одупри се“ позива на отпор моћницима), песник је дубоко свестан немогућности тога, зборећи да светски моћници покушавају да затру «православно, србско семе». („Гнев надима“), а на то да нисмо у стању пружити отпор, песник одговор даје у песми „Деобе наше“:

*Не може нама нико помоћи
Јер нисмо сложни ни око чега,
Једино Господ у судњем часу
Онда кад мој род стане пред Њега.*

Зрнићеве љубавне песме су широког замаха и конотације – то није само љубав према жени, већ градовима (Београду, Бања Луци, Сарајеву, Требињу, Никшићу и Новом Саду), те изворној песми (севдалинки), сећањима на присне тренутке; Он љубав посматра из угла особе уроњене у живот, који дионизијски слави вредности живота, који узима штошта, али широкогрудо и даје. Међу љубавним песмама, издвајају се: „Ти си бисер“, „Нешто би хтела“, „Дај, реци“ и „Љубав мајке“:

*Ти си бисер који одасјава
А види се само из близине.
Уздигни се, не обарај главу
О таквима Творац бригу брине.*

‘Песме о животу’ – трећи циклус ове занимљиве збирке, одсликава филозофско начело витализма, (које је прокламовао још славни француски филозоф – Анри Бергсон); Витализам је повезан са бесмртношћу душе.

Исти принцип, под другим називима, налазимо још код Аристотела, који га је назвао Ентелехија. Сличан термин помињу такође Кеплер (лат. *facultas formatrix*- формативна снага), Галваније (сила живота),

Гете (нем. *gesaltung*) и Бергсон (франц. *Élan vital*). На неки начин, то је слављење највиших вредности живота (истине, чојства, поштења и љубави), које наш песник речју уздиже на пиједестал које такве вредности и заслужују.

То је 'етички кодекс у малом' песника Зр-нића, његов рефлексивни идиом којег остварља покољењима у звештање.

У назначеном циклусу ваља истаћи песме „Прихвати муку“, „Даруј доброту“, „Многи некуд журе“ и „Не клони духом“. У њима каже:

*Умећем се човек храни
Кад надјача своју муку;
Њој се никад предат' не сме;
Не смеиш тражит' туђу руку.*

„Прихвати муку“

Сетимо се великог предратног песника Велимира Живојиновића, тè његове песме „Ехо“:

*Не дижи главу, немој пружати
Руку, да нађе руку схватања –
Корачај тихо мраком ћутања
До вечног мира тихих капија.*

Песма „Даруј доброту“, пак, има свој ехо у песми мађарског песника Ендре Адија, „Вапијућа чежња за добротом“. Наш Зрнић каже:

*Увек се труди, даруј доброту,
Не клони духом ни кад' се пати
Разум изоштри, јер тад' се види
Пружену руку, ком' треба дати.*

Док легендарни Мађар, пева:

*У наручју се топлом скрити
Гутати тихе, драге речи,
Речи што се дарују љубећи
Добро би било добар бити.*

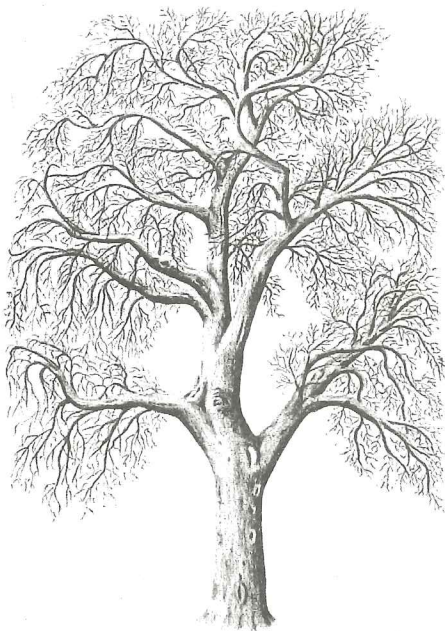
Песник Бранко Зрнић новом збирком „Шапат душе“ показује да је сазрео за своју мисију, сведочећи да истински песник мора – (макар накратко) – искорачити из себе, да би се довинуо светлијим пределима где царује лепота, истина и чојство. Песник се, видимо, ваља удостојити свога Призива да би оно људско, присно пропевало из крлетке срца, и обасјало нас ватром надахнућа.

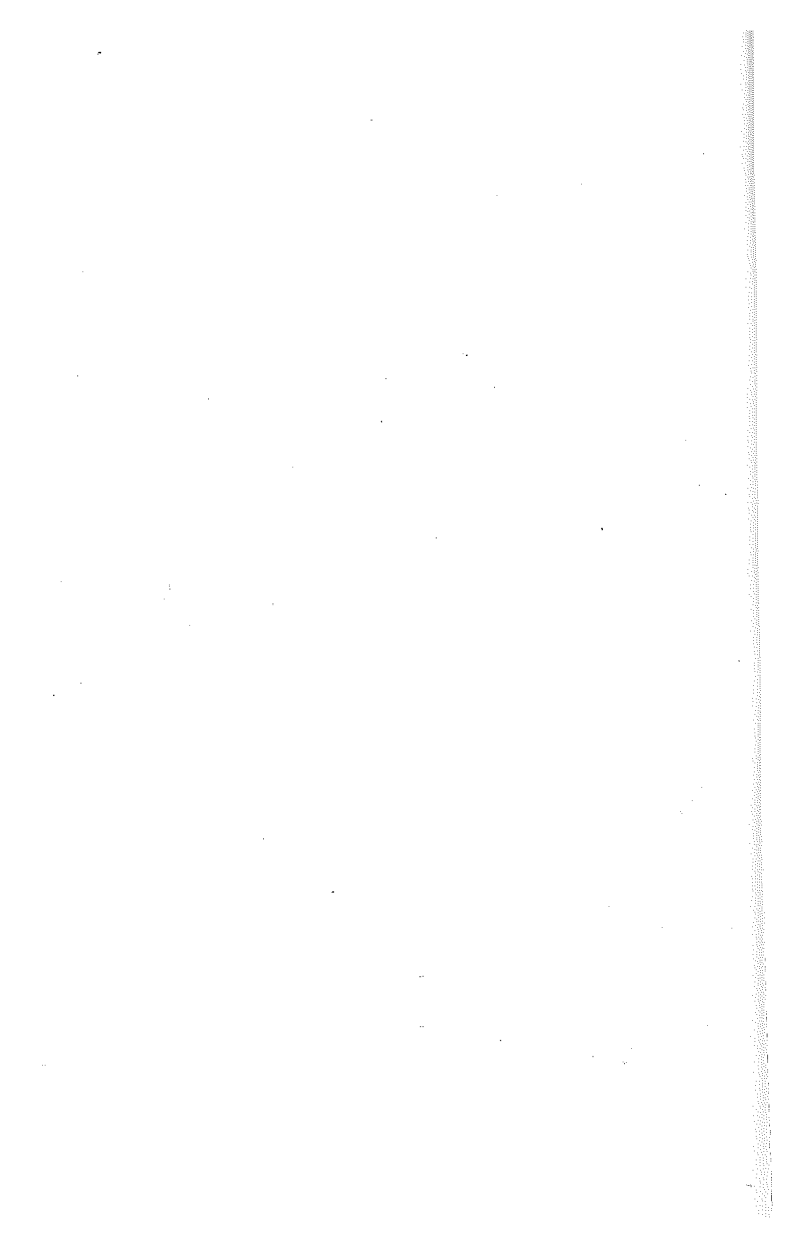
књижевник Слободан Блажов Ђуровић

ПАТРИОТСКЕ ПЕСМЕ

*Не бојмо се никад
онога ко прети*

БОЖЈИ РАЈУ

Под Острогом тајне су скривене,
Божја сила свог свеца обдари;
Светионик дарова му овдје,
да над Српством ту будно стражари.

Божји рају под небеским сводом
у врлети где си се успео,
Србима си сачувао понос,
вјековима свему одољев'о.

Василије Острошки окупља,
благосиља вјерујуће људе;
Дарује им снагу свог умећа
за спасењем да више не жуде.

Надахњује народ што долази
ту да нађе оно што му треба;
Сваки човек мора себи наћи
пут до мира и духовног хљеба.

СРБСКА ТРОЈА

Срби Скадар напустише,
оставише све туђину,
силници им пресудише
и отеше постојбину.

Не дају им да се диче
Тројом која ту је била;
Оставштина прадедова
није се заборавила.

Доћ' ће неко друго време,
истина се не да скрити,
Не може се град-тврђава
до темеља разрушити.

СРБИМА СЕ НЕ ДА МИРА

Над Косовом гавран кружи,
све проматра са висине,
он надгледа тло под собом,
за косовску земљу брине.

Са попрешта гледа муку,
Србима се не да мира.
Шиптари су данас јачи,
светски силник их донира.

То наследство свих векова,
још сећања жива буди...
Сва косовска завештања,
дар су неких славних људи.

Остаје нам да чувамо
једно време што се памти,
и уз помоћ драгог Бога
да ту Србе опет врати.

УСПРАВИ СЕ

Усправи се, земљо српска,
све изроде ти постиди!
Нек' се тобом диче Срби,
достојанство нек' се види.

Измучена видаш ране,
отимаш се искушењу;
Многима си трн у оку
у најближем окружењу.

Још светиње тебе красе
и причају давне приче,
поколења српског рода
и данас се њима диче.

ОДУПРИ СЕ

Српски роде, смогни снаге,
одупри се силницима,
много их је, ал' су крхки,
сви у својим животима.

Никад нико не напада
оног који понос нема;
Потчини га и користи,
нове игре са њим спрема.

Оне који понос славе
и не желе да му служе,
силник силом укорава,
мир им не да и њих туже.

ВРЕМЕНА ПРОШЛА

Времена прошла тешка су била,
за опстанак се борило често;
Српски је народ држ'о до себе,
под овим Сунцем тражио место.

Никад му нису желели дати
да дигне главу и јачи буде:
знао је силник онда и сада
да Срби увек за царством жуде.

Сваки је силник дарово оне
који су хтели мењати веру,
знао је да ће једнога дана
једино да се верује перу.

БЕОГРАДЕ

Стари граде, пун си успомена,
све од давних протеклих времена!
Тебе красе и Дунав и Сава,
и тврђава, што те опасава.

Твоја врата широм отворена
остала су од давног времена;
под своја си крила прим'о радо:
срце твоје и данас је младо.

Метрополо, многи ти завиде,
јер не желе таквог да те виде;
Твоја душа лебди свуд' над тобом,
не замерај, нек' се трују злбом!

ОЈ, ТРЕБИЊЕ

Ој, Требиње, граде ко из бајке,
постојбино наших прадедова!
Тебе красе природа и људи,
рајска башто, из најљепших снова.

Над тобом се свуд мириси шире,
та љепота надима ми груди;
Требишњица кроз тебе жубори,
ти си препун поноситих људи.

Вјековима светиње те красе
и чувају достојанство твоје.
Ту је Дучић у хладу платана,
дух времена прошлог остао је.

Поносито мотри наоколо,
ту на тргу с народом се дружи;
Ослушкује радости и муке:
он би и сад подршку да пружи.

ОЈ, НИКШИЋУ

Ој, Никшићу, српска узданице!
покорит' се никад ниси дао;
Рушили су достојанство твоје,
ал' те нико није оковао.

Вриједило је издржати муке,
рад' поноса до ког' ти је стало.
И сад неки насрћу на тебе:
у немоћи, то им је остало.

Данас опет не дају ти мира,
упињу се да Србе расчине.
Поткупљују за ситниш, неверне,
за тај олош нико и не брине.

РЕПУБЛИКО СРБСКА

Републико, узданице наша,
Ти си бисер који одасјава;
Рођена си у вихору ратном,
здрав нараштај у теби стасава.

Српски народ, тебе је створио
и с поносом чува твоје име;
Жртвујући све најдраже за те,
он пред св'јетом поноси се тиме.

Срби данас с тобом се поносе
чувајући достојанство твоје.
Има оних који ти завиде,
твоје рухо чврсто саткано је.

ПОМЕН

Фрушка Гора у њедрима чува
народ дође свакога уранка
да посети и остави цвеће
ту, крај одра Радичевић Бранка.

Он је многе пјесме испјевао,
борио се са судбином својом;
Фрушкогорским вином наздрављао,
'ранио се кајмаком и пројом.

Стражилово по њему је знано,
српски народ и сад му наздравља;
Његове се песме и сад памте,
прошло време трагове оставља.

ОПЕТ МИСЛЕ ДА МОГУ

Данас се силом нејаки страше,
а силни мисле дошло је време;
Виде да могу, па кажу себи
'ајде да с' плећа скинемо бреме.

Мисле да могу све што пожелеле
данас кад нема ко да их спречи.
Видевши шансу кроје по своме,
неће да чују вапаја речи.

Нико на туђој несрећи није
могао никад спокојан бити!
Зар не зна силник да терет греха
не може нико заборавити?

Све су то они пробали прије,
када су били силни к'о сада.
Мораће опет зид да се дигне,
да после свега разум превлада.

СПАЉЕНА СЕЛА

Никад се нико могао није
усрећит' оним што се украде:
остаје сведок који све памти,
зато је важно шта људи раде.

Спаљена села, насилне смрти...
те слике које силника прате
разум му муте, не дају мира
– оне га често у прошлост врате.

Проклетство, које силника снађе
за оно што је чинио прије
не да му спокој, кроз читав живот
– боље да никад живео није!

ВЕРУЈЕ НАРОД

О, драги Боже, ако све видиш
данас помози, српскоме роду!
У име правде, уз њега стани,
сачувај народ, на трошном броду.

Сав светски олош, удружи силу
да сломи отпор оних што вреде;
Не дају ником главу да дигне,
они ни своје ближње не штеде.

Верује народ у помоћ Божју
нада се да ће она му стићи,
С вером у Бога, он диже главу:
зна да га помоћ неће обићи.

ЧЕМУ СВЕ ОВО

Чему све ово, сва та Голгота,
– да л' нам се данас душмани свете?
Где ће им душа, мира да тражи,
кад их на дела жртве подсети?

Данас су Срби многима мета:
насрћу на њих из очајања.
Неки би хтели сапрати љагу,
збацити терет свог битисања.

Ништа не вреди неком ко жели
да своју муку грехом ублажи;
Уз помоћ силе, у очајању,
то искупљење узалуд тражи.

СВЕДОК ЧАМН

Српски роде, што се срамиш
да с поносом дигнеш чело?
Смогни снаге, усправи се!
Не корачај невесело.

Многи желе да те затру,
па све чине на том путу.
Неки од њих у немоћи
сад видају рану љуту.

Сведок чами у силнику
и не да му души мира:
с годинама, све га чешће
у тишини провоцира.

НЕ БОЈМО СЕ

Не бојмо се крупне звери
– (мада од ње сви се боје),
Њој су дани одбројани:
нерањиви не постоје.

Она не зна куд' са силом,
па је троши на све стране.
Својом силом друге страши
и помаже одабране.

За њу копље сад се кује,
(не може се дурат више...)
Многима је трн у оку,
црно јој се, Богме, пише. (!)

ГНЕВ НАДИМА

Гнев надима груди српске
ојађених све је више.
Браћо моја, видите ли
у чега нас претворише.

Намећу нам туђе грехе,
као да смо дивље племе.
Моћници би да нам затру
православно, српско семе.

Светска сила не милује:
она ломи све пред собом;
Ко јој може на пут стати,
кад га она зове робом?

НЕ РАЗУМЕМ

Гледам и слушама, ал' не разумем
свој народ, који нечему кличе,
Србина хапсе и странцу нуде
– зар треба неки тим' да се диче?

Зар треба неко неког да нуди
крвнику своме, у име мира?
Зар не зна исти да ће већ сутра
после те жртве, њега да бира?

Не знају они који то чине
да овим делом пљују по роду:
Награду силник ником не даје,
већ речи хвале баца у воду.

ДЕОБЕ НАШЕ

Све оно, што смо некада знали
неки се труде да то избришу;
Видимо, данас о том времену
туђини своје записе пишу.

Српски се народ расипа лако,
деобе наше дођу нам главе;
Злотвори наши трљају руке,
започну игру, – а онда славе.

Не може нама нико помоћи,
јер нисмо сложни ни око чега,
Једино Господ, у судњем часу
онда кад род наш стане пред њега.

СРБИ СРБЕ КУДЕ

Неки Срби – Србе куде,
туђи успех њима смета;
Радије би да спутају
– ко год штрчи њима смета.

Нису кадри себе дићи
да одозго боље виде.
Саплићу се по беспућу
то не виде, нит' се стиде.

Ко помоћи таквим може
људима из нашег рода?
Шта ли треба да се деси,
да дође до препорода.

КОРМИЛАР СЕ МЕЊА

Дошло је време да српски народ
промени оне који га воде,
и да са својим људима умним
трасира пут свој до слободе.

Кормилар мора знати куд иде,
да би до циља могао стићи,
Мора и знати, на томе путу,
шта би све треб'о и заобићи.

Многи до циља никад не стижу,
ако их воде неуки људи;
Зато се труди, народе српски,
и усправи се, усправан буди!

ЈА СЕ КУЋИ ВРАЋАМ

Овде у туђини ја у души патим,
чекам неке дане, кући да се вратим;
Тамо да се вратим, у завичај мио,
јер много сам тога ја ту оставио.

Овде свега има, ал' у срцу туга
– остао сам и сад и странац и слуга.
Зато сваким даном жеља је све већа:
кући ја се враћам овога пролећа!

Жеља ми је јака, ко никад раније,
тамо да се вратим, док још касно није;
Да осетим радост, лепоту свог краја
и све оно што ме још са њиме спаја.

УВЕК ТИ СЕ РАДО ВРАЋАМ

Родни крају, све си ми милији!
Све ми више будиш успомене.
Са осмехом ја теби долазим,
ти си драгуљ највећи за мене.

Све и ако ниси као некад
– (нема много тога што ја памтим...)
С годинама све ми више значиш,
зато радо у тебе навратим.

Све док могу, и жеља ме вуче
долазићу у наручје твоје,
да напуним груди том љепотом
и освежим успомене своје.

ПЕСМЕ О ЉУБАВИ

*За љубав се вреди
жртвовати само
ако је права*

БЕОГРАД ВОЛИМ

Ја волим Београд, јер он ми је мио;
Волим Скадарлију – ту сам остарио.
Срећан сам у њему, њиме се поносим
– било куд' да идем, у срцу га носим.

У њему су многи остали да живе;
оставили села, пашњаке и њиве...
Он дарује сваком срцем све што има,
у наручје своје пријатеље прима.

Свако свој град воли, њиме се поноси,
било куд' да иде, у срцу га носи;
Поверава њему и радост и тугу,
остаје му веран, свом најбољем другу.

БАЊА ЛУКО

Бања Луко, најљепша си мени
кад с' прољећа живот се пробуди.
Кад олиста дрвеће и цвијеће,
а мириси напуне ми груди.

Мили граде, тебе Врбас краси,
Мањача ти дарује свјежину;
У теби се живи с осмјехом:
народ радо дарује ведрину.

Вријеме ти је ојадило лице,
ниси ведро као што те памтим...
Заборави извидане ране
– све је прошло, шта те брига затим.

САРАЈЕВО

Сарајево, граде мојих снова!
Теби мисли и сад радо лете.
Још ме и сад успомене драге
на Миљацку, и тебе, подсјете.

Стари граде, препун си уздаха,
љепих цура, још љепших момака;
Свуд по теби вјетар мирис шири,
севдалинка завађене мири.

Баш-Чаршија увјек је весела,
из ње пјесма разљеже се свуда,
док Миљацка лагано жубори
ка свом ушћу одмиче, кривуда.

И сад жудим за љепотом твојом,
све иако друга су времена...
Ништа није као што је било,
ал' остаде жива успомена.

СЕВДАЛИНКО

Севдалинко, носим те у срцу,
ти си извор који се не мути,
опијаш ме исто тако као
по бехару мириси расути.
Пјесмо стара, мелем си за рану,
тол'ко пута њоме извидану;
Теби вријеме не отима чари:
севдалинка никада не стари.

Саткана си од тананих нити
из дна душе твоје ријечи бију;
Зато радо запјевати желим
севдалинку, пјесму најмилију.

„рефрен“

Ти си пуна љубави и сјете,
и сад свјеже, све су твоје приче;
Данас пјесме нису као некад,
ове нове на тебе не личе.

„рефрен“

НИСИ НАВИКЛА

Ти ниси навикла до сад,
да љубав, дарујеш другом.
Увек си, неког ког' волиш,
ти звала, само дрѹгом.

Свак' се кроз живот учи,
искуство скупо се плаћа;
Ту су правила строга;
кусур се ником не враћа.

Сво време, брзо пролети,
као да било га није.
По нечег' сетим се некад,
остало, негде скрије.

ЈОШ И ДАНАС

Ја не могу издржати више!
Још и данас прошлости се враћам,
Због свег оног што је закључано,
данас, овде, ја самоћом плаћам.
Увек неко неком треба кад га туга мори,
свако тражи неког ко ће да га разговори.

Иза себе оставићу прошлост,
јер не желим самовати више,
тако брзо измичу године,
ал' трагове своје оставише.

„рефрен“

Своје тајне нећу више крити:
песмама ћу причати их свима.
Још једино она ми је верна
– она снагу неку чудну има.

„рефрен“

ДРАГ ЈЕ ЗАПИС

Овладала умом сета
у тишини ноћног мира,
сад, када сам сâм са собом
по прошлости се пребира.

Та сећања и сад живе
на то време што се памти...
Све оно што некад беше
ником неће да се врати.

Сетимо се увек радо
и сад свежих успомена;
Иако је све то прошло
драг је запис тог времена.

СРЦЕ СЛУТИ

Тебе срце воли, то неће да крије,
па и ако твоје сад му верно није,
још за тобом жуди, у потаји пати
– не знам докле може тако издржати.

Дани што су прошли, оставише трага;
осећам, све више издаје ме снага.
Још се радо сетим оног што је било,
– време је на челу свој траг оставило.

За нови почетак сад времена нема,
у сећању чувам много успомена.
Једна жена и сад мени разум мути,
а срце и данас њен повратак слуги.

ВРАТИ МИ СЕ

Због тебе се не удајем:
још и данас живим сама,
Успомене из младости
чувам свеже годинама.
Не могу ни данас тебе да преболим,
не знам зашто толико, још увек те волим.

Врати ми се кад осетиш
да је твоја душа празна,
не чекај да сви то виде,
да то моје срце сазна.

„рефрен“

Ти си моја жива рана,
за тобом ми душа пати,
не знам кол'ко ја без тебе
могу сама издржати.

„рефрен“

ЈОШ ТЕ ЧЕКАМ

Зашто, драги, не долазиш више,
наша љубав зар мора да вене?
Због чега си одлучио тако,
на беспућу да оставиш мене?
Тебе срце воли, и за тобом пати,
не знам докле могу тако издржати.

Још те чекам и теби се надам,
твој повратак чекам кад ће доћи,
Врати ми се, буди ту уз мене,
да ја сама не проводим ноћи.

„рефрен“

Све пролази и полако вене,
свако тражи мира срцу своме.
Још једном ти своју љубав нудим,
јер не могу дати је другоме.

„рефрен“

ЗАШТО ЖИВИШ САМА

Ти си била и остала
жена коју многи воле.
Не могу те још ни данас
стари момци да преболе.

Лице твоје осмех краси
док ти њедра уздах маме...
О теби су, у заносу,
многе песме испеване.

Зашто данас живиш сама,
кад те многи и сад воле?
Певају ти сетне песме,
теби душу да отворе.

С ТОБОМ НЕЋУ

Теби ништа не верујем више
– нисам више онај што сам био.
Све остављам, одлазим од тебе,
а младост сам с тобом потрошио.

С тобом нећу да се мирим више,
јер ти ниси оно што си била;
Ниси знала шта заиста хоћеш,
све си моје снове порушила.

Избрисаћу из сећања свога
све те дане с тобом проведене.
Још на свету има лепих жена
– залечићу ране отворене.

СВЕ УЗАЛУД

Како да те заборавим, драги,
кад сам теби све најдраже дала?
Ти си био неко ко ми треба,
у твоје сам речи веровала.
Тебе срце воли и за тобом жуди,
што од других скрива, теби све то нуди.

Све узалуд, сад смо знанци само,
време наше успомене брише,
али срце изморено моје
још за тобом потајно уздише.

„рефрен“

Нисмо више оно што смо били,
године су учиниле своје...
Иако је све то давно било
још сећање свеже остало је.

„рефрен“

ТИ СИ БИСЕР

Ти си бисер који одасјава,
а види се само из близине,
Уздигни се, не обарај главу,
О таквима Творац увек брине.

То богатство здравога разума
и ведрине дароване теби,
искористи па другима даруј:
осетићеш сву радост у себи.

Све најближе охрабри у муци,
буди узор карактером својим;
Обрадуј их снагом и добротом:
бићеш срећна, пред олтаром својим.

НЕШТО БИ ХТЕЛА

Ти не знаш шта би са собом,
па себи ствараш муку,
збуњена, нешто би хтела,
не видиш пружену руку.

Живот је пун искушења,
а циљ свој мора се знати;
Да би се добило нешто,
мора се и нешто дати.

Нек свако живи по своме,
грешке нек свак своје плаћа.
Оно што једном пролети,
више се никад не враћа.

УЗДАХ ЗА ТОБОМ

Ти плениш својом добротом,
ведрином која те краси;
Многима ти скрећеш пажњу,
зато се чују уздаси.

И ја те погледом пратим,
опијен твојом лепотом;
Жудим за женом таквом
и неким складним животом.

Нек' време покаже јасно
оно што не видим сада,
када се умире страсти
и разум умом овлада.

ИПАК ТУ БУДИ

О теби и сад понекад мислим
– прошло је време, траг оставило...
Бар на тренутак, кроз мисли желим,
вратити оно све што је било.

Корачам тромо, посрћем, патим.
Много бих тога данас да вратим...
За тобом жудим, моја си сена,
чујем и ти си сад остављена.

Ипак ту буди, остани сама,
празнина болна је међу нама,
Сећања боле, то није лако;
Тешити себе морам, ал' како.

СЕТИМ ТЕ СЕ

Теби, мајко, мисли лете;
сетим те се сваког дана;
Твоја слика из младости
још је свежа, сачувана.

За тебе сам ост'о везан,
ти си извор што жубори.
Свак' понекад жели мајци
своју душу да отвори.

Нек' ти живот још потраје,
само да си ту међ' нама!
Ти нам радост и сад чиниш,
мада си у годинама.

ЉУБАВ МАЈКЕ

У наручју мајке ја сам срећан био,
али то сам време давно потрошио.
Сад се тамо враћам, себи тражим мира:
пут ка срећи себи свако одабира.

Мајчина се љубав негује и памти,
мајци жели свако љубав да узврати,
У мајку се куне, исто к'о у свеца,
док она корача – ми смо увек деца.

Кроз живот се често радује и пати
– пред мајком се свако жели изјадати:
она све разуме, тајне вешто скрива...
осећај је богат док је она жива.

ДАЈ, РЕЦИ

Сваки пут кад кажеш да ћеш доћи
ја се питам да л' то није лаж:
да л' ћу љубит' твоје плаве очи,
да л' ћу сазнат' шта је права драж?

Чек'о сам те цело послеподне
да се теби предам бићем свим,
али ти си била већ далеко;
ко зна где си, можда већ са њим.

У самоћи срце тихо куца
и пита се зашто ниси ту.
Узех перо, срце ми покуша
да тај танго напишем за њу.

Дај, реци, зашто ниси дошла,
у чежњи чек'о сам те ја;
И тако, радост ме је прошла,
а вратила се туга сва.

(Песма је дар Ченгић И.)

НОВИ САДЕ

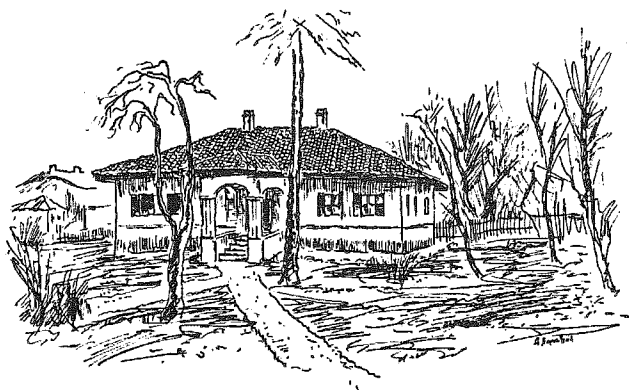
Нови Саде, пун си шаренила
Бачвани те Сремцима не дају
Од давнина та расправа траје
око тог се приче испредају.

Теби Дунав обале милује
Фрушка гора свежину доноси
С Варадина време одбројава
а тврђава времену пркоси.

Лепо те је гледат с Фрушке горе
кад те ноћу светла обасјају
Још си лепши кад с пролећа раног
дрвореди твоји олистају.

ПЕСМЕ О ЖИВОТУ

*Кроз шалу треба
опомињати људе*

ДАРУЈ ДОБРОТУ

Увек се труди, даруј доброту,
не клони духом ни кад се пати.
Разум изоштри, јер тад се види
пружену руку: кџм треба дати.

Не тражи никад за узврат ништа,
оно што дајеш дар је од тебе:
Сџмо сазнање о том што чиниш
даје ти снагу, тим јачаш себе.

Охрабри друге примером својим,
не клони духом када се пати;
Поносом зрачи, нека те виде!
Свим неодлучним ти се обрати.

НЕ ТРГУЈ ДОСТОЈАНСТВОМ

Сачувај достојанство
онда кад многи га губе!
Не уздај се у обећања,
не тупи узалуд зубе.

Времена буду и тешка
– разум се бруси у њима.
Обмана све је више,
не веруј људима злима.

Сачувај понос и себе
од оних што жртве траже;
Не веруј људима таквим
јер за њих норме не важе.

Мудрошћу просветли себе,
радуј се оном што јеси,
Не тргуј достојанством,
звањем се не узнеси.

НЕ ГУБИ ДОСТОЈАНСТВО

Човек без достојанства
ослонца нема свога:
он ником не значи ништа,
уз себе нема никога.

Тумара, без јасног циља
мислећи некуд' ће стићи.
Уплашен бежи од свега,
не жели ни ближњима прићи.

Сав терет што с муком носи
тежи ће временом бити.
Себи се опрашта тешко,
а нешто треба чинити.

ПОНОС СЕ НАСЛЕЂУЈЕ

Достојанство, шта је то?
Многи се питају,
а порекло свога рода
добро и не знају.

Такви људи никада
срећни нису били,
боље да се и нису
никада родили.

Понос се наслеђује
од честитог рода,
не може га сапрати
набујала вода.

ПОНОС СЕ ЧУВА

Куд иде народ без оријентира?
Кад стида нема норме не важе,
Где може стићи ношен олујом,
знајућ' да такве нигде не траже.

Чему се нада онај ко нема
обзира према оном крај себе?
Ко руку спаса њему да пружи?
За свој опстанак узалуд гребе.

Зато се мора чувати понос,
јер он те води до циља твога.
Даривај радо и осетићеш
снагу и радост умећа свога.

ЗДРАВ РАЗУМ УМЕ

У сваком од нас неки склад влада,
А он се чува здравим разумом;
Над нама надзор константно траје,
све док се може пратити умом.

Онда, кад нисмо вољни схватити
да несклад увек доноси муку
устукне свако пред тим сазнањем,
јер нема ко да пружи му руку.

Не може нико ником да реши
невољу коју он не разуме.
Снагом доброте и јаке воље
на прави начин здрав разум уме.

Зато се човек мора да труди
да снагом ума са собом влада,
схватиће брзо снагу умећа
он је сам себи једина нада.

НАСЛЕЂЕ

Свако се од нас брани
од мисли које га море,
уместо да их расплете
и с њима да се прозбори.

Наслеђе свак' своје носи,
све се ревносно пише;
записе у нашем уму
не може нико да збрише.

Зато се и ти потруди
да мисли не трујеш своје;
доброту даривај ближњим
– нека се радости споје.

ОДШКРИНУТА ВРАТА

Да човек зна шта не зна
никад се љутио не би
друге би даров'о снагом
и Царство даров'о себи.

Одшкрини врата од Раја
да видиш ту лепоту!
Помози оним крај себе,
даруј им своју доброту.

Духовну снагу ти нико
узети неће моћи,
а све то данас што имаш
тако ће брзо проћи.

ПОМОЗИ САМ СЕБИ

Без сазнања и умећа
не може се решит' мука.
иако је ту, на дохват
испружена Божја рука.

Свако мора да разазна
и осети ко га води;
Покоран да Њему буде,
и за њиме смело ходи.

Самом себи ти помози,
снагом воље себе спаси!
Мораш знати, а и веруј
у сабрању и ти да си.

ПРИХВАТИ МУКУ

Сваку муку с поштовањем
прихватити увек треба;
Разумом је победити,
то је Божји дар са неба.

Сваки човек, који схвати
да је разум Божја сила
има врата отворена
да узлети и без крила.

Умећем се човек храни
кад надјача своју муку;
њој се никад предат' не сме,
не смеш тражит' туђу руку.

НЕ ТРАЖИ САЖАЉЕЊЕ

Све докле снаге се има
живот не представља муку,
корачаш кроз живот смело
не тражиш туђу руку.

Кад време учини своје
и немоћ осетиш своју,
тешко се мириш са тиме
по цену било коју.

Искуством, мудрост нас смири,
умећем наћи решење,
старост се прихватит' мора
не тражи сажаљење.

СВОЈА МУКА

Најтежи терет своја је мука
са њом се није носити лако;
Свако сам себи мора помоћи
и наћи начин, сам он зна како.

Кад немир уђе у нашу душу
одузме снагу, а разум мути.
Зато свак' себе нека охрабри,
Ни на ког' не сме он да се љути.

Једино снагом разума свога
можеш пронаћи одговор како,
а да би знао наћи решење:
то није никад ни било лако.

НЕ КЛОНИ ДУХОМ

Невоља увек незвана дође
и с њом се није носити лако,
не клони духом, и усправи се!
Победит' можеш њу само тако.

Охрабри себе јер ти то умеш,
уздај се у се, нађи решење.
Једино с вером у самог себе
нађи ћеш за сè и избављење.

Труди се увек, не штеди себе,
ако се треба ближњем помоћи.
за узврат никад не тражи ништа,
јер благостање тако ће доћи.

НЕ ЗАМЕРАЈ НИКОМЕ

Не замерај никоме,
ни када те кори
– човек треба са другим
радо да прозбори.

Свако од нас извуче
поуку из муке,
тек кад схвати да му је
неко вез'о руке.

С осмехом на лицу
иди циљу своме;
Добру вољу пренеси:
не клечи никоме.

ПОЖЛЕПА

У сваком од нас се крије
неко ко мисли нам мути,
он је увек ту негде
мотри, стрпљиво ћути.

Искуша свакога од нас
и зна му слабе стране;
Не да му мира због тога,
на томе неће да стане.

Гура га увек ка нечем
што често ништа не значи...
Све док се човек не тргне,
освести, постане јачи.

ОХРАБРИ СЕ

Уздигни се изнад муке
која многе људе мори;
Приближи се најближима
па се с њима разговори.

Многима су душе празне,
а стекли су много тога.
Сакрио се нико није
од моралног суда свога.

Зато гордо усправи се
и помози себи сада!
Не чекај да помоћ стигне:
снагом духа разум влада.

ОБРАДУЈ НЕКОГ

Обрадуј неког својом добротом,
даруј му радост да то упамти;
Не тражи никад за узврат ништа,
нит' истом мером да ти се врати.

Учини радост неком ко пати,
пружи му руку, осмех измами...
Никад се не зна шта ће ког снаћи,
сви смо у неком тренутку сами.

Добра се дела вечито памте,
она су мелем за сваку рану.
Боље учини нег' да ти чине,
лепша ће јутра да ти освану.

РЕШЕЊЕ ПОСТОЈИ

Решење за све постоји
само је добро скривено.
На дохват руке је свима:
с рађањем то је стечено.

Без мира у својој души
том благу не можеш прићи;
Без њега, на своме путу
далеко не можеш стићи.

Одувек Запис постоји,
мисли све скривају вешто,
умећем и снагом ума
открићеш увек понешто.

ОСЛУШНИ БОЉЕ

Има неко ко нас опомиње
кад нам жеље отму се контроли,
застанимо, послушнимо боље,
да нас туђа невоља не боли.

Ужива се у оном што створиш,
одвајкада та истина важи:
не отимај туђу муку ником,
и опроштај за клетву не тражи.

Ако можеш даруј увек радо
неком ко се са невољом бори:
Оплемени и себе и другог
помози му да се с њом избори.

КАД СУ ВРЕМЕНА ТЕШКА

Данас, кад многи би радо
похлепи да удовоље
не виде куд их то води,
неће им с тим бити боље!

Не могу сви да се снађу,
да схвате то тешко време
у ком се одрећи мораш
свега што прави проблеме.

Сачуват' свој мир у души
то данас баш није лако;
Шта ако изгубиш здравље,
себе нек' упита свако.

РАЗУМ РЕШЕЊЕ ИМА

Читав се живот учи
да би нам било боље.
Истрајни морамо бити
уз много добре воље.

Што више човек сазнаје
у себе узда се више:
осећа снагу све већу
и може лакше да дише.

Човек, кад успе да спута
страхове који га море
видици пред њим се многи
одједном јасно отворе.

На крају тек се схвати:
здрав разум решења има,
са њим' се може прићи,
заиста, тајнама свима.

ДОК СЕ ЧОВЕК БОЈИ

Све док се човек боји,
онда кад преврши меру
видеће много даље,
јачаће у себе веру.

Сваки нас сусрет са муком
ставља на кушњу умећа.
Онда кад нађеш решење
вера је у себе већа.

Зато се снагом умећа
одбрани од лоших дела,
нахрани себе добротом:
корачај дигнута чела.

ИСТИНА СЕ ТЕШКО ПРИМА

Зашто је и данас тешко
да људи истину приме,
иако знају то исто
– тешко се мире са тиме.

Нерадо желе да чују
оне што добро им желе;
Радије слушају лажи
које их увеселе.

Чега се човек боји?
Кад му је истина тешка,
зашто не призна сам себи
где му се поткрала грешка.

МОЈ СВЕТАЦ

Испред цркве свога свеца
налазим се сада;
Славили га моји преци,
ко зна, још од када!

За спасење свог потомства
њему се молили;
Поштовали крсну славу,
њему се дивили.

Он и данас опомиње:
молите се Богу,
јер без Божјег благослова
помоћи не могу.

СВИ БИ МИ НЕШТО

Сви би ми оно за чим се жуди:
да срећних дана буде што више,
свако нек души снагом свог ума
подари оно за чим уздише.

Много је тога само у машти,
зато до свег се не може стићи.
Лутајућ' тако мора се стати,
јер ко зна где би мог'о отићи.

Кад човек схвати домете своје
захтеве себи друкчије даје:
мање се пати за тим што нема
кроз живот боље себе спознаје.

ОН БИ ДА СЕ ПИТА

Свако се од нас успиње, пада,
копља се леме идућ' до циља;
Не осврће се нико да види
шта он то чини, каква је збиља.

Тек кад се стигне тамо где желиш
схватиш да није то што ти треба.
Свако би од нас – а не знам зашто –
хтео да има део свог неба.

Баш свако хоће он да се пита,
да нешто значи ту где га знају...
Зато се код нас, ево и данас,
рођена браћа посвађају.

БИТИ ОБИЧАН

Многи се људи чуде
кад схвате кол'ко су мали;
Тек кад се изгуби снага
схватиш шта ти све фали.

Обичан тешко је бити,
то многи нису у стању.
Пречицом сви би до циља,
сви теже некоме звању.

Заблуде многе живе
у нама, све док нам иде:
Човек се врати себи
тек кад га дела постиде.

УЧИ ОД ДРУГИХ

Свако се од нас служи умећем
да би до циља стигао брже.
За оно што још пробали нису,
људи се туђим искуством служе.

Живот и чине сећања разна
до којих многи не могу стићи,
зато од других сазнати треба
како са муком на крај изићи.

Живот нам често намеће муку
да би суштину схватили брже;
Зато се питам зашто се људи
једни с другима све мање друже.

СУШТИНА ЈЕ БИТНА

Сваки човек се бори
са оним што га мучи;
искуство такве врсте
на личном плану се учи.

Најчешће свак' самом себи
проблеме највеће прави:
њима се током живота
свак' од нас најдуже бави.

Суштина увек је битна
и до ње мора се доћи.
Иначе, без тог сазнања,
живот ће крај тебе проћи.

ПРОБУДИ МАШТУ

Онда кад човек није у стању
решити проблем који га мори,
разумом мора наћи решење
с невољом да се лакше избори.

Само у муци даље се види,
јер она шири видик пред тобом.
А, да би могли наћи решење
мора се знати владати собом.

Свако сâм себи може помоћи,
властитим умом наћи решење.
Морамо знати пробудит' машту,
да би пронашли себи спасење.

КАКО ТАЈНАМА ПРИЋИ

Свако понекад слуги по нешто
онда кад мисли не може стићи.
Једино слугњом властитог ума
тајнама многим може се прићи.

Да би се пришло некој од тајни
човек се мора ставит' на муку;
Она разбистри све око себе
и видиш јасно пружену руку.

Духовна снага, тешко се скупља,
скуп се плаћа свако умеће...
Без личне жртве, и доста муке
ником спасење ни доћи неће.

СРЕЋА ЈЕ УВЕК БЛИЗУ

Срећа је увек близу
на дохват руке је свима;
Сама не долази ником,
њу треба звати мислима.

У сваку луку ће доћи
онда кад жеља је јака;
Не може њу да дозове
увек баш жеља свака.

Осећај који је мами
мора истински бити;
Свако над самим собом
кроз живот мора бдити.

СВЕ ОД РОЂЕЊА

Живот је радост што нам се даје,
та искра среће у нама блиста.
Све од рођења до судњег часа
случајно није, доиста, ништа.

Рођењем свако добија надзор,
будно се прати то битисање,
Свак' нек се труди да добру тежи,
јер нема право на исправљање.

Мисли су основ разума људског,
судбину кроји свако за себе;
За све што чиниш размисли добро,
немој да немир уђе у тебе!

Људска је душа рањива лако
зато се мора опрезан бити.
Оно што не би да теби чине,
нипошто другом не чини ни ти.

КАД НЕСТАНЕ МОЋИ

Многи не желе чути друге
да кажу како они их виде;
Истина трезни све занесене,
јер они себе сами се стиде.

Ретко кад они имају снаге
да своја дела под лупу ставе:
живе са лажним убеђењем
и сами себи подвале праве.

Онда, кад моћи немају више,
снагу им магла брзо прогута.
Шта може друго особа таква,
већ да кроз живот само плута?

ПОХЛЕПА ЧАМИ

У сваком од нас похлепа чами,
храни се оним за чим се жуди.
Свако је од нас тад кад ојача
опијен жељом, и чудне ћуди.

Потиснут разум жељама многим,
тад нема снаге он да се пита.
Све баријере тада се руше:
алавост наша да буде сита.

И кад се жеље остваре многе
схватимо да смо дошли до циља;
Тог нас тренутка похлепа трезни,
видимо да је друкчија збиља.

Шта ће нам оно што нам не треба?
Будимо срећни с тим што имамо!
Потрудимо се, од овог часа,
да део свога некоме дамо.

КАД НЕ ЗНАШ ШТА НЕЋЕШ

Онда кад не знаш ценити себе,
– а желиш брзо доћи до славе –
други се вешто играју тобом
и све док могу, корисним праве.

Све се то може док човек не зна
да себи каже шта он то неће;
зато се труде они из сенке
да му покажу свој пут до среће.

Онда кад схватиш куд' те то води
тешко се мења пређашње стање:
Видиш све јасно, ал' немаш снаге,
срљаш све више у очајање.

Убрзо потом, ти више ниси
успешни човек који си био.
Себи си мрзак, а немаш куда,
јер свој си кредит потрошио.

РАЗМИСЛИ МАЛО

Ти не знаш оно што требаш знати,
а хоћеш увек бити у праву.
Ништа не реци: размисли мало,
и стави руке на своју главу.

Углавном они, што мало знају
пожеле савет другоме дати;
Нису ни свесни оног шта чине,
а једног дана можда ће знати.

Свако сам себе обуздат' мора
тако што треба и друге чути,
То лако није, ал' ваља знати
када то треба да се оћути.

БОРЕ СЕ ЗА ПРЕСТИЖ

Неки се боре за престиж:
они би коло да воде;
Обзира такви немају
за оне што сами броде.

Морал и достојанство
таквима и није важно.
Желе да буду славни,
па макар живели лажно.

Сви они у настојању
до трона желе да дођу:
играју прљаву игру,
јер виде у себи вођу.

Тек онда кад их отрезне
и схвате да нису важни,
радо би побегли некуд
да буду моћни и снажни.

ЗАШТО СЕ ЛАЖЕ

Шта неког тера другог да лаже:
да прича оно што зна да није?
Зашто то чини, кад зна да мора
те исте лажи дуго да крије.

Онда кад лажи прелију чашу
и кад се више не дају скрити,
може ли лажов са тим сазнањем
у окружењу спокојан бити.

Свако сам себе мора да чува
од искушења која му прете
Где да се склони кад онемоћа,
кад га на лажи мисли подсете?

ОТРОВ ОДАГНАЈ

Ти данас ниси у стању
да схватиш шта чиниш себи;
Сад видиш ту слабост своју
што прави немир у теби.

Зашто те истина вређа
и њу не желиш чути,
боље је прихвати радо
а не да памет ти мути.

Ослушни свог господара,
он ће ти радо помоћи.
Веруј у његове речи,
јер сама то нећеш моћи.

РАЗДНРЕ ТИ СРЦЕ ТУГА

Давала си увек, радо,
оно што си муком стекла;
Да би све то било тако
много чега се одрекла.

Ни слутила тада ниси
да ће деца да те криве;
Она све то не поштују,
у заблуди својој живе.

Навикнути на угоду
сад не могу да се снађу.
Кад то нису поштовали,
себи боље нек пронађу!

С тим теретом нека живе
– мајчине су клетве тешке –
Нек' кроз живот знају зашто
испаштају своје грешке.

МНОГИ НЕКУД ЖУРЕ

Посматрам у ходу пролазнике многе
који скрећу пажњу погледима својим;
на лицима нема осмеха ни среће,
опседнут је свако проблемима својим.

Многи некуд журе, а ништа не виде,
надају се да ће неко им помоћи...
У времену овом безнађа и муке,
пријатељи данас немају те моћи.

Живот брзо хита, у неповрат носи,
све што некад беше, тога нема више.
Једино на челу ожиљци остају;
трајни запис који никад се не брише.

ИЗВОРУ СЕ ВРАТИ

Једног дана свако од нас мора
да се врати тамо где је рођен.
Свако биће извору се враћа,
том је снагом читав живот вођен.

Свако носи снагу свог извора,
мада нисмо често свесни тога.
Кад невоља ускрати нам радост,
ми тражимо помоћ од другог.

Самом себи свак' може помоћи
тако што се свом извору врати;
Та истина тешко се прихвата,
док свак сам је на себи не схвати.

МНОГИ ЉУДИ ГРАБЕ

Многи људи грабе – похлепа их тера –
не стижу далеко, напушта их вера.
Не могу да схвате да им све не треба:
највеће богатство то је дар са неба.

Не мире се лако, ништа не дарују:
То што други мисле, неће ни да чују.
Све би само за сè понели, да могу;
за своје спасење не моле се Богу.

Радост такве никад неће испунити:
даривањем само могу срећни бити.
Што пре исти схвате шта то значи дати,
богатство у души пре ће и имати.

СМЕХ ДО СУЗА

Смех до суза злата вреди
– он је мелем људском роду –
Укротити може муку
као брана мутну води.

Онда, кад се човек пати
подари му смеха мало,
Разгали га лепом речју
не би л' му се олакшало!

Радо даруј то што имаш,
и обрадуј мученика;
Са осмехом нек те памте,
нек то буде твоја слика.

ИЗВОР ЖИВОТА

Сада схватам, да дани лете
да се без мајке, све брже стари;
Веров'о нисам у речи ове
младост за исте никад не мари

Младом човеку искуство фали,
док има мајку њоме се дичи;
Од дана кад је он нема више
ни сам на себе, више не личи.

Извор живота када усахне
осетим терет нема ведрине;
Кад њене речи не чујем више
к'о да ме пита: – Како си сине?

УЗАЛУД РАСКОШ

Достојанство је најјачи темељ
на коме се вредности носе;
Цену нема да би га имао,
њиме се многи радо поносе.

Нико ти силом не може ништа
и ако отме све што се носи.
Ал' достојанство храниће тебе,
имаћеш мир свој радуј се ко си.

За достојанство све вреди дати.
Шта ће ти раскош, ако си бедан?
Узалуд извор тече крај тебе,
кад си уз њега и даље жедан.

ПОТРУДИ СЕ

Свако живи тако како уме
мислећ' да је он тај који значи;
Треба чути људе око себе,
ко је тај што ведри и облачи.

Живот много даје и узима
треба увек несебично дати.
Једног дана баш кад' ти затреба
то ти се увек вишеструко врати.

Радост ником сама не долази
њу дарују они око тебе.
Потруди се и ти је даривај
нешто вредно учини за себе.

САДРЖАЈ

ПРЕДГОВОР.....	5
ПАТРИОТСКЕ ПЕСМЕ.....	15
БОЖЈИ РАЈУ	17
СРБСКА ТРОЈА.....	18
СРБИМА СЕ НЕ ДА МИРА	19
УСПРАВИ СЕ.....	20
ОДУПРИ СЕ.....	21
ВРЕМЕНА ПРОШЛА.....	22
БЕОГРАДЕ.....	23
ОЈ, ТРЕБИЊЕ.....	24
ОЈ, НИКШИЋУ	25
РЕПУБЛИКО СРБСКА	26
ПОМЕН.....	27
ОПЕТ МИСЛЕ ДА МОГУ.....	28
СПАЉЕНА СЕЛА.....	29
ВЕРУЈЕ НАРОД.....	30
ЧЕМУ СВЕ ОВО	31
СВЕДОК ЧАМИ.....	32
НЕ БОЈМО СЕ	33
ГНЕВ НАДИМА	34
НЕ РАЗУМЕМ	35
ДЕОБЕ НАШЕ	36
СРБИ СРБЕ КУДЕ.....	37
КОРМИЛАР СЕ МЕЊА.....	38
ЈА СЕ КУЋИ ВРАЋАМ	39
УВЕК ТИ СЕ РАДО ВРАЋАМ	40

ПЕСМЕ О ЉУБАВИ	41
БЕОГРАД ВОЛИМ	43
БАЊА ЛУКО	44
САРАЈЕВО.....	45
СЕВДАЛИНКО	46
НИСИ НАВИКЛА.....	47
ЈОШ И ДАНАС	48
ДРАГ ЈЕ ЗАПИС.....	49
СРЦЕ СЛУТИ.....	50
ВРАТИ МИ СЕ.....	51
ЈОШ ТЕ ЧЕКАМ	52
ЗАШТО ЖИВИШ САМА	53
С ТОБОМ НЕЋУ.....	54
СВЕ УЗАЛУД	55
ТИ СИ БИСЕР	56
НЕШТО БИ ХТЕЛА	57
УЗДАХ ЗА ТОБОМ.....	58
ИПАК ТУ БУДИ	59
СЕТИМ ТЕ СЕ	60
ЉУБАВ МАЈКЕ	61
ДАЈ, РЕЦИ.....	62
НОВИ САДЕ	63
 ПЕСМЕ О ЖИВОТУ	 65
ДАРУЈ ДОБРОТУ	67
НЕ ТРГУЈ ДОСТОЈАНСТВОМ	68
НЕ ГУБИ ДОСТОЈАНСТВО	69
ПОНОС СЕ НАСЛЕЂУЈЕ.....	70
ПОНОС СЕ ЧУВА.....	71
ЗДРАВ РАЗУМ УМЕ.....	72

НАСЛЕЂЕ.....	73
ОДШКРИНУТА ВРАТА.....	74
ПОМОЗИ САМ СЕБИ.....	75
ПРИХВАТИ МУКУ.....	76
НЕ ТРАЖИ САЖАЉЕЊЕ.....	77
СВОЈА МУКА.....	78
НЕ КЛОНИ ДУХОМ.....	79
НЕ ЗАМЕРАЈ НИКОМЕ.....	80
ПОХЛЕПА.....	81
ОХРАБРИ СЕ.....	82
ОБРАДУЈ НЕКОГ.....	83
РЕШЕЊЕ ПОСТОЈИ.....	84
ОСЛУШНИ БОЉЕ.....	85
КАД СУ ВРЕМЕНА ТЕШКА.....	86
РАЗУМ РЕШЕЊЕ ИМА.....	87
ДОК СЕ ЧОВЕК БОЈИ.....	88
ИСТИНА СЕ ТЕШКО ПРИМА.....	89
МОЈ СВЕТАЦ.....	90
СВИ БИ МИ НЕШТО.....	91
ОН БИ ДА СЕ ПИТА.....	92
БИТИ ОБИЧАН.....	93
УЧИ ОД ДРУГИХ.....	94
СУШТИНА ЈЕ БИТНА.....	95
ПРОБУДИ МАШТУ.....	96
КАКО ТАЈНАМА ПРИЂИ.....	97
СРЕЂА ЈЕ УВЕК БЛИЗУ.....	98
СВЕ ОД РОЂЕЊА.....	99
КАД НЕСТАНЕ МОЋИ.....	100
ПОХЛЕПА ЧАМИ.....	101
КАД НЕ ЗНАШ ШТА НЕЂЕШ.....	102

РАЗМИСЛИ МАЛО	103
БОРЕ СЕ ЗА ПРЕСТИЖ	104
ЗАШТО СЕ ЛАЖЕ	105
ОТРОВ ОДАГНАЈ	106
РАЗДИРЕ ТИ СРЦЕ ТУГА	107
МНОГИ НЕКУД ЖУРЕ	108
ИЗВОРУ СЕ ВРАТИ	109
МНОГИ ЉУДИ ГРАБЕ	110
СМЕХ ДО СУЗА	111
ИЗВОР ЖИВОТА	112
УЗАЛУД РАСКОШ	113
ПОТРУДИ СЕ	114
САДРЖАЈ	115

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

821.163.41.09-1 Зрнић Б.

ЗРНИЋ, Бранко Д., 1957-

Шапат душе : епско-лирска поезија / Бранко Д. Зрнић.
- Београд : Б. Зрнић, 2017 (Београд : Биг штампа). -118 стр.
; 17 см

Тираж 1.500. - Стр. 5-13: Предговор / Слободан Блажов
Ђуровић.

ISBN 978-86-919849-3-9

а) Зрнић, Бранко (1957-) - Поезија
COBISS.SR-ID 229057804

Бранко Д. Зрнић рођен је 6. септембра 1957. године у Купинику код Вршца. Средњу електротехничку школу похађао је у Београду, а потом радио у Суботици и Новом Саду, где је уз рад и студирао на Вишој школи за организацију рада и уз све то био активан члан П. Д. Жељезничар. То му је чланство омогућило да борави где је желео, да прошири своје видике и спознаје и да себе обогати значајним бројем пријатеља из читаве СФРЈ.

После више година, вратио се у свој вољени Београд где се и данас, као сервисер беле технике, бави услужном делатношћу.

Поезију пише од 1978. године из потребе и љубави. Аутор је великог броја текстова изворне народне музике.

Члан је Свесловенског књижевног друштва, Културне заједнице Крајине, Књижевног друштва Раковица, као и разних патриотских удружења.

Ово је његова трећа књига поезије.

ISBN 978-86-919849-3-9

9 788691 984939